

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Est iudex, qui nos condemnat suis sententiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

II.
Punctum.
S. Chrysoft.
conc. 1. de La-
zaro.

Explica mihi, de Divite Epulone loquitur D. Chry-
stomus, *istius conscientiam, & videbis velut in curia men-
tem ad thronum conscientiae consedisse regalem, & tanquam
Judicem consistentem.* Ubi non solum tanquam in Justitiae
camera occulta producuntur peccata, sed etiam condigna
poena & sententia justissima in peccantem pronuntian-
tur.

Postquam in nostro intellectu depinxit illa Deum,
nobis iratum, tormentis & suppliciis armatum, lateri no-
stro undequaque inhaerentem, adjungit, justum esse, ut poe-
nas Divinae Justitiae debitas exsolvamur. Si quandoque coe-
lum tonitruum murmure iram suam, quam intus coquit, ex-
teriorius prodat, mox peccatori, aures vellicando, in clamat:
cave tibi, caelestis haec bombardae Dei furore in tui vindi-
ctam jam est succensa, tuum petit demerere caput: memi-
nistin istius impietatis, discursus illius, qui plus Atheis-
mum, quam Christianismum sapiebat? jam agnosces
Deum esse, qui impios castiget: senties modo manum
Omnipotentis, cui haecenus illusisti. Milleni alii coele-
stibus flammis sunt absumpti, nequaquam adeo scelesti ac
Sacriligi, ac tu fuisti.

Grassatur in urbe quadam febris ardens, aut alia le-
thifera contagio, mox conscientia consuetos intentat ter-
rores; tu ne hanc litem securus evadere praesumis? vindi-
ctae tempus praeforibus est, experieris, quamprimum mi-
nas meas esse complendas.

Recensetur funestus casus viri subitanea morte ex-
tincti, aut alterius fatum quodpiam infaustum; conscien-
tia rursus cordis fundo fortiter in clamat: similia te ma-
nent fata, talis mortis te dudum exitisse reum, pronun-
tio, ob peccatum, quod optimè nosti; ii, de quibus sermo,
in comparatione tui merito haberi possunt innocentes.

Hoc

Hoc omnino est, quod nos olim discere voluit S. Ambrosius, dum dixit: *Conscientia offenditur, cum alius castigatur, & in alieno vulnere semper ipsa percutitur.*

Si contingat, ut Zelofus quispiam Ecclesiastes nativis coloribus ad vivum exprimat inferorum cruciatus, conscientia, quidquid majorem horrorem, metumve ingenerare valet, id omne in compendium seligit, quò efficacius peccatoris animum penetret, & perterreat; audisne, illum alloquitur, quæ tibi immineant tormenta propter hanc noxam, cujus te nunquam poenituit; en mercedem, quam fuisti promeritus; id te non latet, brevi propria ditces experientia, istum concionatorem tibi vaticinatum esse.

Conceptus hic profuit è fonte Divinæ Sapientiæ: *Cum sit enim timida nequitia, dat testimonium condemnatio-* Sap 17. 10.
nis. Sicut perversa conscientia est sine gratia Dei & virtute, ita simul est sine securitate & confidentia animi, pro tunc etiam, quando Dei miseratio benignissimos suos oculos in salutem peccatoris deflectit, conscientia tamen non mitior mortis dictat decretum: *Dat testimonium condemnationis: semper enim præsumat seiva, perturbata conscientia.* Ibidem.
Nec solum condemnare nos audeat, sed creaturis insuper inanimatis vitam, umbris vocem, muris, rupibus aliisque rebus sensum quodammodo communicat, ut nos condemnent. Hinc tot timores & terrores, uti advertit aureus Orator Chrysostomus: *Suo ipsius judicio damnatus pareret, qui talis est, omnia; umbram, parietes, lapides ipsos vocem emittentes.*

Fingite vobis in animo maleficum diu jam carcere detentum, morti præterea adjudicatum, comparebit is mortuo quam viventi similior: si mentem ipsius inspiciendi vobis

Job. 15. 22.

vobis tribueretur facultas, cerneretis ibi tristes patibuli, rotæ, aut alterius supplicii expressas ideas: videtur hic sibi jam concursum populi ad spectaculum suæ necis properantis, spectare, carnifices adesse credit, quoties carcerem aperiri, intrantes sibi propinquare, animadvertit. *Sonitus terroris semper in auribus* (impii, à propria conscientia, damnati) ait Job; iterum: *Non credit, quòd reverti possit de tenebris ad lucem; circumspèctans undique gladium.* Peccator iste sibi, nil audire, imaginatur, præter clamores mortis, & vocem Dei irati: nec cernere aliud, nisi fulminantem Justitiæ ejus machæram undique se persequentem, cui se per fugam subducere quærit: *Fugit impius nemine persequente.*

Prov. 28. 1.

Pulchrum hujus paradigma habemus in proto-parente & peccante Adamo, vix consciverat noxam cum ad arma jam inaudiit conclamari; hinc cum uxore sua sub arboris foliis se recondidit. Quid hoc, mi Adame, portendit; unde tam repentinus horror? quis tibi quidquam mali inferre præsumat, tibi unico Mundi Monarchæ, Supremo in terris Numinis Vicario, cui creaturæ omnes parent subjectæ? *Vocem Dei* audivi, reponit ille. Quomodo, *vocem Dei*,? nunquid hæc est vox Creatoris tui, Patris tui, amabilissimi benefactoris tui, & istum timeas? Fortassis horrida tonitruum voce te invehendo, perculit, & cum echo peccati admissi aures Divinas perstrinxit, mox ad vindictam te provocavit, interitum utp. ingrato, rebellis servo intentavit? Nequaquam. Erat quippe vox querentis, & ad se allicientis: *Adam ubi es?* Num idcirco fugam meditari oportebat? cur timeas, cum nemo te condemnaret? Est quidem id verum, veruntamen conscientia jam tulit mortis sententiam; hinc metus, hinc fuga

Genes. 5. 9.

fuga à facie Dei in profundum abyssi, dummodò pateret, Ita olim de iis cecinit Victor Marius, cujus poëmata in Bibliotheca PP. inveniuntur:

-- -- -- *cuperent, si fortè pateret,*
Condere se barathro, usque adeò contermina pœna
Culpa sua est.

Silentio hîc præterire nequeo, quin ad clariùs com-
monstrandam veritatem istam, historiam quandam com-
munem in medium producam, cujus forrè nullam fecistis
singularem reflexionem, uti fecit S. Chrysoströmus.

Balthasar summus Babyloniorum Monarcha, hæres
æquè vitiorum parentis sui Nabuchodonosor, ac sceptri,
vespere quodam assidebat mensæ in suo triclinio, Regio
luxu instructo, millenis imperii sui toparchis stipatus, an-
notavit Proph. Daniel: aures ejus demulcebant suavissi-
mæ voces, quæis junctæ concordabant variorum instru-
mentorum symphonix; os, palatum mirè exhilarabant
epulæ exquisitissimæ, vina delitiosissima, totum corpus sa-
ginabant omnes imaginariæ voluptates; sed ecce fune-
stam, quâ lætissima comœdia repentè in luctuosissimam
tragediam conversa est, catastrophen! Rex enim in spe-
ratò miraculosam in pariete manum advertit: *Apparue-* Daniel. 5. 5.
runt digiti, quasi manus hominis scribentis contra candelabrum in superficie parietis. Ad primum prodigii aspectum
Rex in pallorem versus, terrore plenus obrigescere; cruor
in venis quasi glacie constringi, ipse extra se rapi, horri-
sonum edere clamorem; ad quem velut dato signo omnes
è mensa surgunt magnates, mox ingens exoritur tumultus,
quot quot aderant convivæ, propiùs Regem confi-
stunt, quem sic interpellant: Imperator invictissime, vi-
ve; unde tam vehemens, tamq; subitanea consternatio?
Dd vides

vides utique omnem Regiam fortissimis heroibus cinctam, qui simul ad pedes tuos proni, pro te moriendi, sunt avidissimi. Quæ ergo metuendi causa hîc subesse possit? Ah! emortua propemodùm voce ille dat responsi loco, Ah! res inaudita hæcenus! Vidi manum quandam.

Quomodo, quærit ulterius S. Chrysoſtomus, si manum vidit, propterea tantoperè turbari debuit? quid manus potentissimo Regi in medio suorum procerum sinistri moveat, in suæ Monarchiæ Metropoli, cujus latus tantæ stipant custodiæ, selectus è militari nobilitate flos, numerosissimus in armis exercitus communit, ad arcendum Darium, ejusq; hostilem irruptionem paratus? quid si oculis ipsius objectus esset monstrosæ vastitatis, ære, ferròque armatus gigas, aut ingens, informe è styge spectrum convivantium cœtui se immiscuisset? at manus unica! imò non manus, sed umbra, apparentia duntaxat manûs.

Daniel. 5. 5.

Quasi manus hominis: quæ si saltem stricto acinace minitabunda, aut sanguine imbuta se præsentasset, aut ferrum in Regis sinum abdidisset: sed spectabatur nuda, solæ manus digitis calamum fragilem comprimens: *Quasi manus hominis scribentis*. Ergo umbratilis sola manus cum calamo prosternat, nimys terroribus correptum obruat mundi Regem longè potentissimum? plus sanè subvisionis istius schemate latuisse, oportuit. Opinio D. Chrysoſtomi est, principem hunc penitus persuasisse sibi, quod re ipsa erat, manum in pariete eam ipsam mortis subsignasse sententiam, quam ejusdem cordis fundo impressisset conscientia: *Cùm sit enim timida nequitia, dat testimonium condemnationis*. Vultis jam Balthazaris animum eximere timoribus? sceleribus priùs ipsum exuatis, necesse est, ad promittendam securitatem nè allegeris
vigi-

Sap. 17. 10.

vigilantissimas custodias, potentissimos despotas, munitissima oppida; solam placate conscientiam: justificate impium, si valetis; & tremori, quo occupatur modò, generosus succedet animus, omnino imperterritus; *Justus* Prov. 28. I. *autem quasi leo confidens.*

Non miror, quòd Judæi in publicis precationibus suis sic orare soleant: *actiones terrorum*, peccata sc. *ne recorderis Domine.* Christiani admirandi potiùs, majorem habentes de peccati malignitate notitiam, item de odio, quo Deus illud execratur, ideoq; teneriorem, & magis sensibilem deberent habere conscientiam; Christiani, inquam, sibi imaginantes, quòd juxta proprium beneplacitum vitam suam conformare queant in præsentia judicis istius tam rigorosi, & reperire quietem ad pedes formidandi hujus tribunalis: *Putas prodesse tibi, te non habere conscientiam, cum conscientia quotidianum sentis perpetuumq; judicium.* Cogitas, ô excecate peccator, inclamat S. Ambrosius, quia invenis homines malitiâ tibi non difformes, plures deprehendis eorundem tecum delictorum reos, tuis insuper nequitiis applaudentes; item, quia possides aurum, argentum, quibus testium ora obturare tuos corrumpere possis; vel, quia coram mundo potens, magnus suspiceris, credis, quòd captare quietem tibi liceat in medio enormium tuorum facinorum, eaque remansura impunita. *Tuta scelera esse possunt, secum non possunt.* Minimè opus est, ut ita loquar, ut Deus se hîc immisceat provocando contra te malignam fortunam: *Plus torquet opus malum, quàm mala fortuna.* Nescit crudeliorem tibi immittere lictorem ad te plectendum, nisi teipsum: tu ipse eris, qui expedies tibi rotam, & qui in theatro fatalem exhibebis scenam à te sumpturus pœ-

nas pro peccatis tuis. Hoc tertium meum punctum est.

III.
Punctum.

Postquam ista conscientia officium testis in accusando, item iudicis munus in condemnando explevit, deinde tortoris vices assumit in cruciando. *Accusat, iudicat, cruciat.*

Perversa hæc conscientia, si SS. Doctoribus fideri adhibemus tot carnifices, quot cogitationes habet; sunt illorum manus instructæ flagris, cuspidibus, aculeis, quibus peccatorem dilaniant; discerpant; è plagis, quas infligunt, consequitur longa mortis tabes, & ipsa anima sepulchro vermibus pleno videtur similis, à quibus jugiter corroditur. *Videbis mentem tanquam iudicem sedentem, & cogitationes loco carnificum adhibentem, in equuleo suspendentem, lateraq; conscientie unguis corrodentem, rectè observat S. Chrysostomus.*

S. Chryso-
st. Conc. I. de
Lazaro.

Ejusmodi pœnæ adeò sunt acutæ, & sensibiles, ut historiæ plures nobis enumerent, qui talem internam carnificinam ulterius tolerandi impotentes, ad inde se eximendos, se suspensio necârunt, alii pugione pectus aperiendo libertatem spiritûs quæsierunt, quidam se in abyssum præcipites egerunt: non deerant, qui ultronei se iudicis tribunali sistentes ob patrata sua scelera decretoriæ sententiæ executionem postulârunt, eligentes potiùs, ut ipsimet sponte fatebantur, sub manibus carnificis oppetere mortem, quàm diutius has domesticarum Furiarum cruciatus sustinere. Tiberius, referente Suetonio, se à conscientia sua torqueri sentiens coactus est Divos invocare, ut in mortem tam dira supplicia convertere velint: *Dii me perdat, suspirabat ille, quem quotidie perire sentio.* Quidam nomine Flaccus apud Philonem idem confessus est eadem.